

Ավետիք Իսահակյան

Նորից եկան գարնան անո՞ւշ օրերը,

Նորից եկան գարնան անո՞ւշ օրերը,
Ցուպս առնիմ, ընկնիմ սար ու ձորերը. –
Միրտրս կուզե հեռո՞ւները սավառնել,
Նո՞ր ուղիներ, նո՞ր աշխարհներ թափառել:

Մեզ ժայռերի վայրի, խուլոր բարձունքեն
Վարդեր քաղեմ ու ճակատրս պրսակեմ.
Սարերն ի վեր անպերի պես բարձրանամ,
Արծրվի հետ այրված կուրծքըս հովին տամ:

Արևն ելավ ոսկի հուսքերն ուսերին,
Չառ հավքերը իրար անո՞ւշ ձեն տվին.
Միրտրս գվարթ՝ արտուտի պես թրովոուն՝
Դեպի արև, դեպի ճամփա է թըռնում:

Եղնիկները ցողաշաղաղ սարն ելան,
Նրանց հետքից թռչկոտելով սարն երթամ.
Խարույկի շուրջ, հովիվների, հոտի քով,
Մերըս երգեմ՝ քաղցր շրվին ծոր տալով:

Որտեղ մըթնի, այնտեղ քնիմ միայնակ,
Վառ աստղերի, կապույտ երկնի ծածկի տակ.
Ուռիները հովերի հետ միասին
Ինձ գուրգուրող օրոր կասեն՝ որ քնիմ:

Եվ ծեգը ինձ համբուրելով ձեն կըտա.
Կուրծքըս լիքը թարմ բուրմունքով կըթնդա.
Ու կարկաշուն աղբյուրների ցողերով
Կըլվացվիմ և կըճախրեմ նոր ճամփով:

Կերթամ հեռո՞ւ անապատներ ու ծովեր,
Կըթափառեմ անհայտ վայրեր, աշխարհներ,
Ուրիշ ազգեր, ուրիշ սրբտեր տեսնելու
Եվ ամենը հասկանալու, երգելու:

Եվ բընության հրրաշքները կըտեսնեմ,
Նըրա լեզուն, հագար տեսակ, կըլսեմ.
Ուրիշ երկինք, ուրիշ աստղեր գրկելու...
Եվ ամենը խորն զգալու, երգելու...

- Է՛յ դու, անգին, թափառական, վսեմ կյանք,
Հեռուների, անհունների իմ տենչանք.
Քո շնորհիվ հըրեղե՞ն եմ, թևավոր,
Աշխարհն իմս է, գըլխիս տերն եմ ու հգոր...

1903